

ЋИЛИМЧЕ

Баш ме окупирало ово ћилимче!

Запне за ноге, погужва се, укоси, савије, подвију му се ресе... Све мислим, њему баш и није овдје мјесто.

Ходник је свагда само прва и пролазна просторија, па су на мом лијепом ћилимчету час укаљана ципела, час прљава торба, час мокар кишобран. Осим тога, помакну га сваки час према ормарићу, или према вратима, па врата запињу, ниска су, не могу преко њега, не дају се отворити.

Све бих да га макнем одатле!

Е, тааакооо!

Баш му нађох мјесто! На њему цвијеће, ту близу на зиду икона Светог Стефана, одозго на њега бљешти свјетло из шест сијалица.

Какве шаре!

Ех...

Из њих, кад се загледам у своје магличасте даљине, вире мајчине руке у својој спретној игри са шареним нитима...

А ја, као да ми је неко бранио да од прве реченице кажем зашто и ове вечери распредам мисли о свом ћилимчету...

ОНА НИКАД НИЈЕ КАСНИЛА

Она никад није каснила.

Пауза за доручак таман колико је прописана. У пошти све педантно и све на вријеме. Рачуни увијек тачни, поштар послан на терен, сваки телефонски позив обављен.

А кад устајемо, уз доручак мирише омања врућа погача. Шарене сукње и хаљине сашивене и испеглане, још ноћас, за муштерије које само што нису дошле. По кромпиру покупљене златице. Пилићи нахрањени и напојени. И све то урађено до одласка на посао.

Сутра ће окречити кухињу. Шпорет нешто дими, ено, учадило у ћошку. Знам, опет ће испремјештати намјештај. Завршила је моју кончану бијелу блузу са мустром. Договорила се с Миланом да јој до сриједе доведе дрва, да кише не наиђу. Покупила оно шљива за џем, џем ће, љепши је дјечи од пекмеза. Хм, и деке зором опрала на руке. Доћи ће брат и снаја, требаће, нека се фино осуше...

Моја мајка никад није каснила. Све на вријеме! А тамо, на плаву небеску равницу, отишла много прије времена.

„Да је барем тамо закаснила! Да је отишла макар како је прописано!“ – шапућем небеским травама и молим их да пажљиво милују њене преуморне ноге.